

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 25.910 van 10 april 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 6 februari 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van het bevel van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 5 december 2007 om het grondgebied te verlaten – asielzoeker, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 28 januari 2009.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 5 maart 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 april 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M.C. FRERE, die loco advocaat S. COPINSCHI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de feiten

Verzoekster, van Russische nationaliteit, vraagt op 13 oktober 2006 asiel aan.

Op 26 juni 2007 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing tot weigering van de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

Tegen deze beslissing gaat verzoekster in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die bij arrest nr. 3.877 van 21 november 2007 eveneens aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigert.

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) geen gerechtskosten kan opleggen en derhalve dus evenmin het voordeel van de rechtsbijstand kan toekennen. De verzoeken daartoe van verzoekster en van verwerende partij worden om die reden verworpen.

3. Ontvankelijkheid van het beroep

3.1. Verwerende partij werpt een exceptie op van gebrek aan belang omdat een eventuele nietigverklaring van het bevel niets afdoet aan de illegale verblijfstoestand van verzoekster en omdat zij op basis van artikel 75 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten zou moeten afleveren.

Er wordt opgemerkt dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl. St. Kamer*, 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198-413).

De motieven van het thans bestreden bevel luiden als volgt:

“Op 21/11/2007 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen (1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.”

Artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten.”

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat bij beslissing van 26 juni 2007 de Commissaris-generaal verzoekster de hoedanigheid van vluchteling heeft geweigerd en haar eveneens geen subsidiaire bescherming toekende. Tegen deze beslissing ging verzoekster in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die bij arrest nr. 3.877 van 21 november 2007 eveneens oordeelde dat de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster dienden geweigerd te worden.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de minister van Migratie- en asielbeleid niet anders dan in uitvoering van artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat verzoekster niet als vluchteling is erkend noch de subsidiaire beschermingsstatus heeft verkregen, een bevel te verlenen om het grondgebied te verlaten. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan verzoekster dus geen nut opleveren.

De exceptie van de verwerende partij is in de aangegeven mate gegrond.

3.2. Verzoekster is in haar verzoekschrift de mening toegedaan dat haar geen bevel om het grondgebied te verlaten mocht worden gegeven nu zij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft ingediend en betreffende aanvraag nog steeds hangende is.

Zij betoogt hieromtrent dat deze aanvraag immers gekend was bij verwerende partij nog voor het bevel werd afgegeven en dat dus door het afgeven van het bevel verwerende partij het principe van een goede administratie en behoorlijk bestuur heeft geschonden vermits verwerende partij eerst had dienen te oordelen over de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet vooraleer het bestreden bevel af te geven.

In casu verwijst zij naar rechtspraak van de Raad van State en naar een ministeriële omzendbrief van 10 oktober 1997 die werd vervangen door de ministeriële omzendbrief van 15 december 1998.

Vooreerst merkt de Raad op dat de door verzoekster in haar verzoekschrift opgeworpen omzendbrief van 15 december 1998 over de toepassing van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen werd opgeheven door de omzendbrief van 19 februari 2003 over de toepassing van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, die op zijn beurt werd opgeheven door de omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijziging in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen ten gevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006. Verzoekster kan zich bijgevolg in haar verzoekschrift niet meer dienstig beroepen op deze omzendbrief van 15 december 1998.

Er dient te worden opgemerkt dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten niet opschort (cf. o.m. RvS 6 april 2000, nr. 86.715; RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 6 februari 2004, nr. 127.903; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036; RvS 7 januari 2005, nr. 138.946; RvS 20 november 2006, nr. 164.950), of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 3 juni 2004, nr. 132.036).

Het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.626).

Bovendien dient te worden benadrukt dat verzoekster met haar betoog niet aantoont dat er in casu een bepaling van materieel recht zou zijn geschonden, waaruit zou kunnen worden afgeleid dat het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid zou opschorten van een bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036).

3.3. Verzoekster is in het opschrift van het middel in haar verzoekschrift eveneens de mening toegedaan dat het bevel om het grondgebied te verlaten een schending uitmaakt van artikel 3 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM). Verzoekster laat evenwel na verder bij de bespreking van het middel te preciseren op welke wijze het bestreden bevel artikel 3 van het EVRM zou schenden. Hiermee toont verzoekster dus niet aan dat zij een ernstig en reëel risico loopt te

worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring zijn onontvankelijk.

4. Uit het voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. Het beroep is niet ontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 procedurereglement Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien april tweeduizend en negen door:

mevr. A. DE SMET, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

A. DE SMET.